

Lerma, Asunción... i Alborch

Els socialistes valencians, com els agrada anomenar-se als qui des del congrés nacional de Xest –el setè– es reclamen renovadors dins del PSPV-PSOE, es troben en un moment crucial del seu procés de “reinserció social” després d’una llarga travessia pels diversos poders que han perdut en les últimes escomeses electorals (municipals, autonòmiques i estatals). I per molt que algunes veus dins d’aquest partit, entre elles la del ministre d’Administracions Públiques en funcions i secretari general del PSPV, Joan Lerma, s’entesten a buscar analogies entre el Felipe González postelectoral i la situació valenciana posterior al 28 de maig del 95, ens trobem davant de dues situacions diametralment oposades. Encara que aquest paral·lelisme tinga un dels seus fonaments en la “dolça derrota” socialista i en una certa frustració disfressada d’optimisme, és obvi que Felipe González ha perdut les eleccions per un escàs marge de vots i que es queda al front de l’oposició disposat a disputar una dura batalla per un retorn gens sospitós d’utòpic. En el cas valencià, la curta però significativa –i continuada– col·lecció de fuites que va entomar el grup parlamentari socialista a les Corts Valencianes l’endemà de les eleccions autonòmiques tira per terra, d’entrada, qualsevol analogia.

L’orfandat dels socialistes valencians –respectem l’autodenominació d’origen, el matís– ha obert un seguit d’esclatxes en el partit que a hores d’ara es poden qualificar de positives. Enmig del naufragi –electoralment relatiu, és cert– han surat algunes actituds polítiques que lluny de ser esperançadores almenys sí que han donat pas a l’expectació política. Alguns d’aquests elements per al debat els planteja l’ex-ministre d’Interior Antoni Asunción en l’entrevista concedida a aquest setmanari i que reproduïm en pàgines interiors. També és cert que la desorientació generalitzada en les files socialistes guanya, a hores d’ara, per K.O. tècnic a qualsevol intent de

resurrecció i que allò que més abunda en les files dels socialistes valencians són els interrogants.

Però parlar, com fa Asunción ara, i com han fet en altres ocasions Joan Romero, vice-secretari general del PSPV i diputat al Congrés des de les passades eleccions, o els membres d’Esquerra Socialista, no és prou. Si a la fi es duen a terme, en aquests mesos que falten per al congrés federal que s’ha de celebrar el mes de març de l’any que ve, mesures de democratització interna, i encara més, el PSPV porta definitivament a la pràctica allò que resa ja fa uns anys i que no és més que la possibilitat de dotar-se d’un estatut federat dins del PSOE a la manera del Partit dels Socialistes de Catalunya, alguna cosa hauran

avançat els “socialistes valencians” en aquests mesos. I més després d’una desena llarga d’anys en què no han practicat altra política autonòmica que la tímida enfront de Madrid.

En l’esmentada entrevista, Asunción destapa per primera vegada, des que va iniciar el seu joc polític de formigueta que no té pressa però tampoc aturador, que no tan sols fóra bo un canvi en la secretaria general del PSPV, sinó que considera la ministra de Cultura en funcions, Carme Alborch, una candi-

data socialista idònia a la presidència de la Generalitat valenciana l’any 1999. Aquesta és una sospita dita en veu alta per primera vegada. Asunción sap que Carme Alborch ha estat la gran triomfadora de la campanya del PSPV, que Carme Alborch capta un vot jove urbà que els socialistes per si sols han perdut, que Carme Alborch pot ser un òs dur per un PP, el d’Eduardo Zaplana, que cada dia que passa demostra un desconeixement més gran del país que presideix, i que Alborch –imatge independent– pot atraure, de moment, més sectors socials que un Lerma que es resisteix contra natura a una pensió política digna. Són, tot plegat, més elements d’una ruleta –la socialista– que potser ni el mateix Asunción sap on pot acabar. ■

“Enmig del naufragi socialista –electoralment relatiu, és cert– han surat algunes actituds que lluny de ser esperançadores almenys sí que han donat pas a l’expectació política”.